

General | | Actualitzat el 16/04/2021 a les 08:00

Han estat dos anys de quimio i l'Enzo no ha perdut mai el somriure

La Sandra ens explica com la leucèmia va irrompre a la vida del seu fill quan només tenia tres anys

[inicicentrareport]Al meu fill, l'Enzo, li van diagnosticar leucèmia el febrer del 2019, quan tenia tot just **tres anys acabats de fer**. Acabava de començar el primer curs d'infantil, anava a l'escola, jugava amb els seus amics al parc, tot normal.

Però llavors, aquella mateixa setmana, li van aparèixer diverses petèquies. Soc infermera i allò va suposar per mi una gran alarma. El vaig dur ràpidament a Urgències, i després d'una exploració i una analítica, ens van derivar en ambulància a l'hospital.

Després d'una altra analítica més específica, ja ens van dir que era **leucèmia**. El meu món en aquell instant es va esfondrar i, a hores d'ara, no és el mateix i sé que ja no tornarà a ser-ho mai. No us imagineu el que suposa per a una mare escoltar d'un professional: "L'Enzo té càncer". Com digerir aquestes paraules que canvien la teva vida per sempre?

Han estat més de **dos anys de tractament**. Els primers mesos van ser molt durs, no sortíem de l'hospital, ens enfrontàvem a una cosa nova i teníem molta por. Però durant aquell temps, l'Enzo no va perdre mai el somriure, no va preguntar mai quan podria tornar a casa o a l'escola. Nosaltres, en canvi, passàvem estones de tot, posant-nos metes mentals i comptant els dies perquè acabés tot plegat.

Encara avui, l'Enzo no ha pogut tornar a l'escola. Ens fa respecte amb la pandèmia. Fins d'aquí a uns mesos no el podrem vacunar de tot el que que no ha pogut immunitzar-se durant la quimio. Ha acabat el tractament però continuem fent-li controls. De moment, no veiem seqüeles del tractament. Ell **es troba molt bé** i té ganes de fer moltes coses.

El meu fill ens ha demostrat ser un superheroi, un lluitador de cap a peus. Ha tingut una fortalesa increïble. Ens ha transmès el seu caràcter positiu i la seva alegria a tots els qui hem conviscut amb ell. I nosaltres hem après a valorar la vida i a viure-la. A donar valor a la rutina de la qual tantes persones es queixen i que ara estem desitjant reprendre.

El testimoni de Sandra Romero, en primera persona, recollit per la periodista Irene Ramentol
Llegir més «Històries de vides» aquí

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```


[ficentrareport][enquestaregistre]